

Andriy Movchan

Rysslands fixa idé

1 januari 2026

Källa: <https://www.counterpunch.org/2026/01/01/the-russian-idee-fixe/>

Andriy Movchan är en ukrainsk vänsteraktivist som tvingades lämna Ukraina på grund av politisk förföljelse från extremhögern. Han bor nu i Barcelona där han ägnar sig åt medieaktivism, konst och journalistik. Han fokuserar på sovjetiska och postsovjetiska sammanhang.

På marxistarkivet finns sedan tidigare en intervju med honom, se: [Intervju med en ukrainsk socialist/anarkist](#).

I den följande artikeln utgår författaren från den intervju som den högerextreme amerikanske journalisten Tucker Carlson¹ gjorde med Putin i februari 2024.² Men han refererar även till andra tal och skrifter av Putin.

Alla noter nedan (med bl a länkar) är införda av marxistarkivet. De länkar som är ingår i den löpande texten är från originalet.

”Rysslands defensiva krig mot Natos expansion” – ett begrepp som har blivit nästan ett axiom för många västerländska vänsteranhängare. Detta begrepp är användbart både för att motivera Rysslands handlingar och för att skarpt kritisera deras egna regeringar. Men vilken roll tillskriver Putin själv det påstådda hotet från Nato? En noggrann läsning av hans viktigaste tal avslöjar att Putin uttryckligen förnekar att det finns någon fara för ett Nato-angrepp på Ryssland. Istället är makthavarens hela uppmärksamhet och passion riktad mot något annat – frågan om ursprunglig ”historisk rättvisa”. Putin dammar av tusenåriga krönikor och finner i dem bevis för sin reaktionära utopi, sin inbillade historiska rätt att äga Ukraina. Låt oss tala om den mest underskattade orsaken till detta krig – ideologisk besatthet. Den ryska fixa idé.

1300 kilometer. Så mycket längre blev Rysslands gräns mot Nato 2022 efter att två tidigare neutrala länder – Sverige och Finland – anslöt sig till alliansen. Östersjön förvandlades i praktiken till ett innanhav för Nato. Sankt Petersburg, Rysslands nordliga huvudstad, ligger nu bara 148 kilometer från gränsen till ett fientligt block. Vad var Rysslands reaktion? Utfärdade Putin ett militärt ultimatum? Hotade han med en förebyggande attack? Koncentrerade han trupper vid gränsen? Nej. Inget av detta hände.

Samtidigt, när det gäller Ukraina, fortsätter Nato-frågan att dyka upp i den ryska debatten. En ännu större roll tillskrivs Nato i [den västerländska vänsterns diskurs](#). Och detta trots att Ukraina [nekades medlemskap](#) redan 2008. Tyskland, Frankrike och flera andra stater motsatte sig öppet Ukrainas anslutning – samtidigt som ett veto från en enda medlem räcker för att blockera ett inträde. Enbart Rysslands närvaro med en marinbas i Sevastopol gjorde Ukrainas anslutning till alliansen princip omöjlig. Efter annekteringen av Krim och krigsutbrottet i Donbas blev Ukrainas NATO-medlemskap ännu mer [otänkbart](#) – förekomsten av territoriella tvister och pågående konflikter stänger automatiskt alliansens dörrar för alla sökande.³

¹ Om honom, se (svenska Wikipedia) [Tucker Carlson](#)

² Intervjun finns i sin helhet på Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=hYfByTcY49k>. Se även (BBC): [Tucker Carlson interview: Fact-checking Putin's 'nonsense' history](#)

³ Proryska kretsar brukar ofta påstå att Nato-utvidgningarna är ett brott mot utfästelser givna vid förhandlingarna om återföreningen av Tyskland 1990 och att kriget i Ukraina till stor del föranleddes av att Ryssland ville förhindra att Ukraina gick med i Nato. Om detta m m, se [Fredsforskaren Ola Tunander om kriget i Ukraina](#)

Det visade sig att när Rysslands norra granne som ansluter sig till Nato utgör det inte något hot – medan Ukraina, som inte hade någon chans att bli medlem, blev måltavla för en fullskalig invasion. Hur kan detta förklaras? Låt oss ge ordet till Vladimir Putin själv.

Vem är Rurik?

Låt oss gå tillbaka till Moskva i februari 2024. Efter två års bojkott från västerländska medier anländer en amerikansk journalist till Rysslands snötäckta huvudstad för att intervjua Vladimir Putin. Journalisten är Tucker Carlson – en konservativ bloggare och anhängare av Donald Trump. Han är skeptisk till de liberala mediernas förklaringar till orsakerna bakom Rysslands invasion och vill höra direkt från källan vad som drev Putin att inleda det största landkriget i Europa sedan andra världskriget. När allt kommer omkring kan inte ledaren för världens största kärnvapenmakt ha skickat stridsvagnskolonner mot ett grannlands huvudstad utan allvarliga skäl. Kanske fanns det något som drev Putin att fatta detta svåra beslut – något som den västerländska publiken inte känner till? Dessutom har Carlson redan sina [egna gissningar](#) i frågan: troligen handlar det om den demokratiska administrationen och deras östliga Nato-politik, som han misstänker provocerade Ryssland till detta desperata drag och inte lämnade landet något val..

– *Den 24 februari 2022 talade du till ditt land i ett nationellt tal när konflikten i Ukraina började och du sa att du agerade eftersom du hade kommit fram till att USA genom Nato skulle kunna inleda en, jag citerar, ”övertäckningsattack mot vårt land”. För amerikanska öron låter det sjukligt misstänksamt. Berätta varför du tror att USA skulle kunna attackera Ryssland utan förvarning. Hur kom du fram till den slutsatsen?* – Tucker Carlson [ställer](#) sin första fråga.

Frågan är lika precis som den är rimlig. När allt kommer omkring kan ingen stat i det tjugoförsta århundradet öppna för ett erövringskrig utan att framställa det som ett försvar mot ett yttre hot. Alla aggressorer – från Hitler till Netanyahu – har kallat sina krig för nödvändiga, defensiva, provocerade från utsidan, ett svar på en fara som hotar staten och dess medborgare. Och om Ryssland ser sig själv som en försvarare, måste de säkert ha starkast möjliga argument för att göra det. Vad hotade Ryssland? Vilken fara försökte Putin förhindra?

– *Det är inte så att USA förberedde sig för att lansera en övertäckningsattack mot Ryssland, det har jag aldrig sagt.* – invänder Putin – *Är det här en talkshow eller ett seriöst samtal? Jag skulle vilja ta bara 30 sekunder eller en minut av er tid för att ge en kort historisk bakgrund. Har ni något emot det?*

I ett försök att förklara för den västerländska publiken sina verkliga motiv för att attackera Ukraina håller Putin en 25 minuter lång [pseudohistorisk föreläsning](#). Där hör förvånade amerikaner för första gången namn som den forntida prinsen *Rurik*, prinsarna *Oleg* och *Jaroslav den vise*, mongoliska ledarna *Djingis Khan* och *Batu Khan*, kosackhetmanen *Bohdan Chmelnytskyj* och kejsarinnan *Katarina II*. Putin talar om ukrainarnas och ryssarnas blod och andliga enhet och kallar dem ”ett folk”. Han försöker till och med ge Carlson en stapel *arkivbrev från 1600-talet* som påstås bevisa att ukrainarna inte går att skilja från ryssarna.

Carlsons försök att avbryta och återgå till huvudfrågan – *vad var det egentligen som hotade Ryssland 2022?* – misslyckas. Putin fortsätter att dra amerikanen tillbaka genom århundradena och försöker förklara hur Rysslands fiender ”artificiellt separerade” ukrainarna från det ryska folket. Allt detta, insisterar Putin, måste förstås för att man ska kunna begripa de djupare orsakerna till invasionen.

I en halvtimme försöker den ryska ledaren, med hänvisning till gamla krönikor och medeltida urkunder, övertyga amerikanen om att de ukrainska områdena har tillhört Ryssland sedan

urminnes tider. Den ukrainska nationen och dess statsbildning är enligt honom artificiella – en historisk olyckshändelse, ett pinsamt misstag som det nu är dags att rätta till.

”De vill attackera Ryssland”, ”De vill förstöra Ryssland”, ”Landet står inför en militär invasion”, ”Våra medborgare kan bli offer för aggression”, ”Vårt internationellt erkända territorium erövrats” – inte en enda av dessa fraser yttrades, och det kunde inte heller ha skett.

Putin medger själv att *Ryska federationen* som stat inte stod inför något hot. Faran hotade ett annat Ryssland – det *mytologiska, tusenåriga Ryssland* som omfattade större ”historiska” landområden. Ryska federationen inom gränserna för det forna RSFSR [Ryska sovjetiska federativa socialistrepubliken], som en gång fastställdes av bolsjevikerna, är bara en del av det forna stora ryska territoriet, som inkluderade Vitryssland och Ukraina. Ukrainas separation och slutliga avsked från det imaginära andliga och politiska rummet *”den ryska världen”* – det är det hot som Putin försöker förhindra. Och i slutet av samtalet säger han detta direkt till Carlson:

”Återföreningen [av ett folk] kommer att ske. Den har aldrig försvunnit”, [avslutar](#) Putin självsäkert.

Rätten till Ukraina

Låt oss fråga oss själva: om ledaren för ett krigförande land håller en lång föreläsning om historiens djup för att förklara sina motiv – spelar det då någon roll för honom? Ja, det gör det. Ingenting spelar större roll. *”Ett allvarligt samtal.”*

Putin fick två timmars sändningstid för att förklara för världen att han inte är en skurk utan bara försvarar Ryssland mot hotet från Nato. Men istället ägnar han större delen av sändningstiden åt det han ser som det viktigaste – en primitivt rättfärdigande av sin påstådda ”rätt” att äga Ukraina.

Vad ska vi kalla detta? En ideologisk besatthet – en fix idé.

Till skillnad från de tusentals västerländska marxister som [insisterar på](#) att Ryssland står inför ett hot från Nato, hävdar Putin själv inget sådant. Tvärtom förnekar han det helt och hållet. Ingen planerade – eller planerar – att attackera Ryska federationen. Anledningen till kriget, säger Putin, är det ”olagliga”, ”blasfemiska” och ”historiskt kriminella” borttagandet av Rysslands [mytiska vagga](#) – Kiev och de omgivande södra Rus-länderna – från dess intressesfär.

Det är inte konstigt att Putin visar sig fullkomligt likgiltig inför Sveriges och Finlands anslutning till Nato. Anledningen är enkel: de tillhör inte fantasivärlden med det ursprungliga område som kallas *”den ryska världen”*. Människorna där talar inte ryska; det finns inga gamla kyrkor från Rus, inga platser för stora slag, inga heliga artefakter från nationalistisk mytologi. Finländarna kan knappast kallas ”samma folk” som ryssarna. Men Ukraina är en [annan historia](#) – att besitta det är den ryska imperialistiska nationalismens och Vladimir Putins personliga fixa idé.

Rysslands ledare ser faktiskt kriget som defensivt. Men i vilken mening? Enkelt uttryckt ”försvarar” han inte Ryska federationen inom dess gränser från 1991, utan snarare [gränserna](#) för ett forntida imperium som, enligt hans djupaste övertygelse, fientligt ryckts bort från Rysslands tusenåriga rike på ett olagligt och onaturligt sätt.

Precis som sionistiska ledare är fast övertygade om att deras ”rätt till Judeen och Samarien står skrivet [i Bibeln](#)”, har det ryska ledarskapet kommit fram till att dess rätt att äga Ukraina bekräftas av [krönikorna](#) från Kyiv-Rus och [brevet](#) från Bohdan Chmelnytskyj.

För både Israel och Ryssland är begreppet internationell rätt alldeles för nymodigt och har ännu inte moget. Det FN-baserade systemet för internationell rätt är bara åttio år gammalt; det europeiska fördraget om gränsernas okränkbarhet – knappt femtio. Vad är detta nonsens jämfört med tusenåriga krönikor och heliga texter?

Om internationell rätt förödmjukar Ryssland genom att förneka dess ”legitima anspråk” på den ryska civilisationens vagga, då måste det vara en dålig internationell rätt! Om den inte tillåter återtag av historiska landområden så tjänar den Rysslands fiender. Om den upprätthåller splittringen av det en gång enade ryska imperiet, om den tillåter ukrainare att lämna den ”ryska världens” famn, då är det inte bara skadligt utan brottsligt att följa en sådan rätt. Detta är den ungefärliga logiken bland Kremles åldermän.

Få skulle tvivla på de djupa ideologiska motiv som driver Israels ledare i deras permanenta krig för territoriell expansion. Varför vägrar då den internationella vänstern att se de liknande ideologiska drivkrafterna bakom Rysslands ledarskap?

Att ignorera hur besatt Putin är av erövringen av Ukraina kräver en exceptionell blindhet..

Begreppet ett splittrat folk

Kanske räcker inte en intervju för att dra slutsatser? Låt oss vända oss till Putins andra viktiga tal och uttalanden.

Sex månader före invasionen, i juli 2021 – när världen just började återhämta sig från pandemin och ingen kunde föreställa sig ett kommande fullskaligt krig – publicerade Vladimir Putin sin beryktade artikel *”Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare”*.⁴ I den lade han för första gången fram en omfattande förklaring av sitt engagemang för den ursprungliga myten och förberedde den ideologiska grunden för sin framtida invasion.

I denna helt pseudovetenskapliga artikel, full av förvrängningar och falska påståenden, förklarar Putin att ryssar, vitryssar och ukrainare inte är olika nationer utan grenar av ett och samma ryska folk. Huvudtanken som genomsyrar hela artikeln är tydlig: den ukrainska identiteten är artificiellt konstruerad och odlad av Rysslands fiender för att splittra ett folk och ställa dess delar mot varandra.

Ukrainarna förnekas en separat nationell identitet, en egen statsbildning och möjligheten att utöva suveränitet som de finner lämpligt. För första gången lägger Vladimir Putin systematiskt fram sina åsikter om den rätta världsordningen: Ukraina får existera uteslutande inom det ryska ”andliga och politiska rummet”. Varje försök från ukrainarnas sida att lämna denna sfär kommer att betraktas som ett brott mot den ursprungliga harmonins integritet.

Vad är detta, om inte en direkt deklaration av de ideologiska motiven bakom kriget?

Vissa kanske säger: *”Kanske är detta bara ett av många uttalanden. Det finns säkert andra där Putin pragmatiskt beskriver hoten mot Ryssland från västimperialismen.”* Nej – Putin har inte skrivit någon annan programartikel. Hans artikel *”Om den historiska enheten...”* förblir det enda och avgörande manifestet för invasionen.

Vladimir Putin upprepade samma teser i sitt huvudtal den 21 februari 2022, tre dagar innan invasionen inleddes.⁵

⁴ På marxistarkivet: [Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare](#)

⁵ På marxistarkivet: [Tal 21 februari 2022](#)

”Sedan urminnes tider har människorna som lever i sydvästra delen av det som historiskt sett varit ryskt land kallat sig ryssar och ortodoxa kristna.” – så inleder han ännu en pseudo-historisk utläggning.

Exakt hälften av hans tal ägnas åt det ideologiska argumentet att Ukraina är en artificiell stat, skapad av bolsjevikerna. Att [Lenins brottsliga misstag](#) i nationell politik resulterade i att en ”ful varelse” – ett självständigt Ukraina – skildes från det enade ryska imperiet. Och nu är det uppenbarligen Vladimir Putins uppgift att rätta till detta ödesdigra misstag.

Ja, talet berör också utvidgningen av Natos militära inflytande i Ukraina. Men det viktiga är sammanhanget i vilket det nämns. Problemet ur Putins perspektiv är följande: Ukrainas kuststäder erövrades på 1700-talet av ryska tsaristiska krigsherrar till priset av ryska soldaters blod, och därför skulle Natos närvaro där vara ett hån mot minnet av de hjältemodiga ryska kolonisateurerna.

För rättvisans skull bör det noteras att Vladimir Putin i två korta stycken nämner ett möjligt hot från Nato mot Rysslands internationellt erkända territorium. Han varnar för att om amerikanerna placerar ut sina missiler och strategiska bombplan i Ukraina skulle det vara som att sätta en ”kniv i strupen”.

Men... För det första försvinner dessa korta stycken helt i bakgrunden av hans omfattande primitiva rättfärdigande av kriget. Om försvaret mot en hypotetisk militär aggression från Nato verkligen var det primära motivet, skulle det uppenbarligen ha haft högre prioritet. För det andra är scenariot med kärnvapen utplacerade i Ukraina, och amerikaner som attackerar världens största kärnvapenmakt, helt osannolikt – något som Putin själv skulle erkänna två år senare i den ovan citerade intervjun med Carlson. För det tredje, som redan nämnts, när ”kniven mot strupen” kom från Finland, gjorde Putin... ingenting!

Vad har vi kvar? Putins två huvudsakliga epistlar om invasionen är rena destillat av ideologi..

Kärnargument

Kanske har Vladimir Putin efter fyra års krig – efter de enorma uppoffringar som det ukrainska folket gjort i sitt motstånd mot invasionen, efter att ukrainarna genom varje handling visat att de vägrar att leva under ryskt styre – kanske, efter allt detta, intagit en mer pragmatisk hållning och övergett sin fixa idé om att ”återförena det splittrade folket”? Nej, han förblir trogen sin reaktionära utopi.

”Jag har sagt många gånger att jag faktiskt anser att det ryska och det ukrainska folket är ett och samma folk. I den meningen är hela Ukraina vårt”, [förklarade](#) Putin sommaren 2025.

Samma sommar beslutade Donald Trump att lyfta Ryssland ur sin internationella isolering och bjöd in Putin till ett toppmöte i Alaska. Genom att erbjuda ganska [generösa eftergifter](#) [bl a erkänna Krim som ryskt] hoppades han att den ryska ledaren, som en pragmatisk politiker, skulle gå med på en ”deal” och sluta fred. Men Trump hade fel. Inget avtal slöts. *Financial Times* [beskriver](#) detaljerna i det slutna mötet så här:

”Putin avvisade USA:s erbjudande om sanktionslättnader i utbyte mot vapenvila och insisterade på att kriget endast skulle ta slut om Ukraina kapitulerade [...]. Den ryska presidenten höll sedan ett långgrandigt historiskt anförande som spände över medeltida furstar som Rurik av Novgorod och Jaroslav den vise, tillsammans med 1600-talets kosackhövding Bohdan Chmelnytskyj – personer som han ofta citerar för att stödja sitt påstående att Ukraina och Ryssland är en nation. Trump blev förvånad, höjde rösten flera gånger och hotade vid ett tillfälle att lämna mötet. Till slut avbröt han mötet i förtid och ställde in en planerad lunch...”

Låt oss bara upprepa detta än en gång. Vid de allra första samtalen sedan 2022 mellan ledarna för världens två största kärnvapenmakter diskuterar Vladimir Putin med sin motpart inte ”Natos inringning av Ryssland”, inte amerikanska kärnvapen i Europa, inte ”Rysslands säkerhetsfrågor”, inte medeldistansmissiler eller missilförsvar – kort sagt, ingen av de frågor som västerländska vänsteranhängare ständigt citerar när de diskuterar Rysslands påstådda defensiva krig mot Natos expansion.

Nej, Putin är upptagen med helt andra frågor. Vid ett högnivåmöte med USA:s president åberopar han medeltida legender som det viktigaste argumentet för att erkänna hans ”rätt till Ukraina”. Gång på gång håller han långa föreläsningar i hopp om att västerländska ledare äntligen ska förstå begreppet ”ett folk” som har sina rötter djupt i antikens historia och erkänna att han har rätt.

Om detta inte är ideologisk besatthet, vad är det i så fall?

Praxis

Man kan naturligtvis anta att denna primitiva fixa idé om att ”återförening av ett splittrat folk” bara har en plats i Vladimir Putins kvasihistoriska föreläsningar vid offentliga evenemang – att Ryssland i praktiken bara agerar pragmatiskt för att eliminera yttre hot. Men så är inte fallet. De ideologiska grunderna i Rysslands reaktionära utopi förverkligas fullt ut under detta krig.

Under de senaste fyra åren har Ryssland översköljts av en massiv ideologisk [kampanj](#) som syftar till att förneka Ukrainas existens. Elever i alla ryska skolor från första klass och uppåt deltar nu i ”Samtal om viktiga saker” – veckovisa [lektioner](#) i statlig chauvinistisk propaganda. År 2023 skrevs skolböckerna om av kulturminister Vladimir Medinskij – en av dem som utövar stark ideologisk påverkan på Putin – för att beskriva Ukraina som en artificiell formation skapad av bolsjevikerna. Topptjänstemannen Dmitrij Medvedev kräver offentligt att Ukrainas självständighet ska ”försvinna för alltid” mot bakgrund av en jättelik karta som visar två tredjedelar av Ukrainas landområde annekterat av Ryssland. TV-propagandister som Vladimir Solovjov går långt bortom att bara förneka Ukrainas existens och kräver till och med att ukrainska storstäder ska förstöras om deras invånare inte kapitulerar för den ryska armén och accepterar en rysk identitet. Den till Kreml knutna extremhögerfilosofen Aleksandr Dugin kallar Ukraina ”en giftfläck på vårt territorium” och hävdar att den ukrainska identiteten efter fullständig ockupation måste [utrotas](#) under årtionden för att förhindra att den återuppstår.

Men det mest talande förkroppsligandet av Vladimir Putins primitiva idéer är den politik som förs i de ockuperade områdena. En [rapport](#) från FN:s kommitté för ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter från 2025 rapporterade om en systematisk kampanj för att utplåna den ukrainska kulturella identiteten i de områden som annekterats av Ryssland:

[...] människor i områden som står under Rysslands effektiva kontroll fortsätter att möta allvarliga begränsningar i förverkligandet av sin rätt att delta i kulturlivet, inklusive rätten att använda och undervisa i minoritetsspråk, historia och kultur. [Det pågår] en storskalig kampanj för att systematiskt utplåna ukrainsk historia, kultur, kulturell identitet och språk, skriva om historiska läroplaner och undertrycka lokala kulturella symboler, samt allmänt undergräva den språkliga identiteten hos etniska minoriteter i områden som står under Rysslands effektiva kontroll.

Den ideologiska kärnverksamheten med att utplåna den ukrainska identiteten genomförs bland barn från de ockuperade områdena. Det ukrainska språket har [tagits bort](#) från skolans läroplaner. Barn som fortsätter att tala ukrainska mobbas och deras föräldrar utsätts för påtryckningar. Ukrainska tonåringar [rekryteras](#) till paramilitära grupper som indoktrinerar dem med rysk chauvinism och fientlighet mot ukrainsk identitet. Dessutom tränar ett helt nätverk

av ”militärpatriotiska” [läger](#) ungdomar från de ockuperade områdena i vapenhantering, taktik för små enheter, drönarstyrning och fältmedicin – och förbereder dem för att slåss mot Ukraina. De systematiska metoderna med bortföranden, tvångsadoptioner och omskolning av barn från ockuperade områden ledde till att Internationella brottnålsdomstolen utfärdade en [arresteringsorder](#) mot Vladimir Putin 2023.

Är allt detta också ”framprovocerade försvarsåtgärder mot Natos yttre hot”? Självklart inte! Det vi bevittnar är en konsekvent politik för territoriell expansion och etnisk assimilering av ukrainare – ett bokstavligt genomförande av Putins doktrin om ”*ett folk*”.

Carthago delenda est ⁶

Marxister betraktar vanligtvis ideologiska motiv för krig med misstänksamhet och tar ofta till ekonomisk determinism eller pragmatiska förklaringar, såsom den för närvarande populära teorin om ”[offensiv realism](#)”.

Men när vi har att göra med ett system där den högsta härskaren besitter praktiskt taget obegränsad makt och världens största kärnvapenarsenal, blir hans ideologiska besatthet en avgörande faktor som formar verkligheten.

Ett närliggande exempel finns i den ovannämnda reaktionära utopin hos den israeliska extremhögern, som utan tvekan har fungerat som grund för folkmordet i Gaza och den permanenta etniska rensningen på Västbanken. Få vänsterorienterade observatörer skulle förneka betydelsen av sionistiska doktriner för utformningen av Mellanösternpolitiken.

Så varför ignoreras den primitiva ideologin bakom den ryska expansionismen nästan helt av vänsterkommentatorer? Vi kan diskutera länge och väl hur Vladimir Putin kom fram till sina idéer, i vilket skede och av vilka skäl de radikaliserades och blev en drivkraft bakom kriget. Men att förneka deras inflytande på den materiella verkligheten är att synda mot sanningen.

Vänstern kritiserar eurocentrismen. Ändå faller de ofta själva i dess fälla och föredrar att tro att eliten i västländerna är ensam ansvarig för alla problem i världen. Just detta antagande ligger till grund för begreppet ”Rysslands defensiva krig mot Natos expansion”. En sådan eurocentrisk syn fråntar Ryssland helt dess egen handlingskraft och ignorerar dess egna interna motiv och ambitioner.

Putins Ryssland är utan tvekan en aktör på den internationella arenan. Det reagerar inte bara på yttre utmaningar, utan påtvingar andra sin vilja. Det har sin egen vision av den rätta världsordningen – sin reaktionära utopi. Ett centralt element i denna utopi, ”*ett folk*”, är underkuvandet av Ukraina och den radikala omformningen av dess medborgares identitet, vilket kan observeras i de annekterade territorierna.

Förekomsten av en separat ukrainsk nation som vägrar att underkasta sig blev för Vladimir Putin en sorts ”Kartago som måste förstöras” – den ryska fixa idén. Utan att förstå detta faktum förblir den 24 februari 2022 obegripligt – liksom den återkommande gåtfulla frasen om att ”eliminera de grundläggande orsakerna till konflikten”.

Översättning: Jan Czajkowski.

Lästips:

[Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#)

Timofej Sergejtsev: [Vad Ryssland måste göra med Ukraina](#) (2022)

Clara Apt: [Rysslands hotfulla Ukraina-retorik](#). (2023)

⁶ Latin: ”Kartago ska förstöras”

